

Levon

เวทมนตร์ของลูกกลับมา ต้องไม่ธรรมดา

8

귀환자의 마법은 특별해야 합니다

Usonan 유소난

เขียน

lunadala

แปล

ORKA

ภาพประกอบ

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เขาสละทั้งเวลากินเวลานอนไปทำงานต่างๆ มากมาย ทั้งพัฒนาเวทมนตร์ของตัวเอง

เตรียมต่อสู้ พิฆิตโลกแห่งเงาจำนวนมาก และอ่านบันทึกซึ่งตกทอดมา

ตั้งแต่สมัยโบราณเพื่อไล่ตามแผนการของหน้ากากหวัะโหลก

- Usonan

คำนำสำนักพิมพ์

เดเซียร์มีอุดมคติของตัวเอง คนอื่นๆ ก็มีเช่นกัน ทั้งหน้าากออีกา หน้าากากหัวกะโหลก เคย์ ฮัซมารูน รวมถึง 'ใครอีกคน' ซึ่งซ่อนตัวเก็บงำ แผนการมาตลอดผู้นั้น ด้วยเหตุนี้แต่ละคนจึงต่อสู้ห้าพันกันเพื่อให้ได้โลก ในแบบที่ตัวเองต้องการ ทุกคนต่างปรารถนาอยากเห็นโลกที่ดีกว่า ทว่าวิธีการนั้น แตกต่าง และหลายวิธีก็นำมาสู่หายนะทำร้ายทำลายผู้คน

แน่นอนว่าสิ่งที่เดเซียร์ทำก็ไม่ได้นำมาซึ่งผลดีเสมอไป แต่เขาก็พยายามลด ความเสียหายให้น้อยที่สุด ไม่ให้ใครต้องสละชีวิตโดยไม่จำเป็น นั่นทำให้อุดมคติ ของเขาไปด้วยกันกับอุดมคติของคนเหล่านั้นไม่ได้ ทั้งยังไม่อาจยอมรับ

นี่เป็นเล่มสุดท้ายของหนังสือชุดนี้แล้ว ในศึกสุดท้ายนี้เดเซียร์จะตัดสินใจ อย่างไร โลกที่เขาเลือกจะนำไปสู่อนาคตแบบไหน และโลกแห่งเงาก็บวงกตเงา ที่เขาต้องการทำลายนั้นคืออะไรกันแน่ นักอ่านจะได้พบคำตอบในเล่มนี้ รวมถึง คำตอบของคำถามของผู้เขียนซึ่งเป็นจุดตั้งต้นนิยายที่ว่า 'คนที่รู้ความจริง ทุกอย่างเกี่ยวกับโลกซึ่งคาดว่าจะพินาศสูญสลายจะทำอะไรได้บ้าง'

สำนักพิมพ์ขอขอบคุณนักอ่านเป็นอย่างดีที่หยิบ *เวทมนตร์ของผู้กลับมา ต้องไม่ธรรมดา* ขึ้นมาท่ามกลางหนังสือที่มีมากมายหลากหลายให้เลือกอ่าน และ ติดตามมาจนจบ

เรื่องราวหลักในหนังสือจบลงแล้ว ทว่าตัวละครก็คงจะยังโลดแล่นทำ เรื่องอื่นๆ ต่อไปอย่างเช่นพวกเราทุกคน

หากวันหนึ่งนักอ่านคิดถึงพวกเขาเหล่านั้นขึ้นมา หวังว่าจะหยิบขึ้นมาอ่าน อีกครั้ง

และหวังว่าตอนนั้นจะยังเปล็ดเปล็นไปกับเรื่องราวเหล่านั้นดี

บทที่ 1

งานเลี้ยง

ก๊อก ๆ

เดเซียร์ลืมตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู สิ่ง que เห็นเป็นอย่างแรกคือ เพดานสีขาวเรียบ ๆ แต่สวยงามดูดี

ที่นั่นคือหอคอยเวทสาขาดีไวต์

“ตื่นแล้วหรือ เดเซียร์”

คนที่เปิดประตูเข้ามาคือประมุขแห่งหอคอยเวท “ซ็อด เอ็กซาเรียน”

เดเซียร์ลุกขึ้น รู้สึกจุกจี้เมื่อผ้าห่มที่คลุมตัวอยู่ไหลพรวดลงไป

“ตั้งใจไม่ปลูกเพราะพริสซิลลาบอกเอาไว้ว่าต้องให้อาการเสถียรก่อนนะ”

แม้ว่าจะใช้รูปแบบวิธีการที่พัฒนาขึ้นใหม่ลดภาระจากมนตรีภาษามังกรไปได้มากแล้ว แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์

เพราะอย่างนั้นเดเซียร์จึงได้รับการรักษาจากพริสซิลลาตั้งแต่การต่อสู้ที่พีซเบิร์กจบลง และอาจด้วยเหตุนี้ตอนตื่นมาสภาพร่างกายจึงหายกลับเป็นปกติแล้ว

เดเซียร์เอ่ยปากถามพร้อมรู้สึกว่าสดชื่นเหลือเกิน

“นี่ผมหลับไปนานแค่ไหนกันครับ”

“ประมาณยี่สิบชั่วโมงนะ”

เดเซียร์มองออกไปนอกหน้าต่าง ดวงอาทิตย์ลอยอยู่กลางฟ้าแล้ว

สำหรับคนทั่วไป นี่เป็นเพียงการนอนตื่นสายธรรมดาเท่านั้น ทว่าสำหรับ

เขามีความหมายต่างออกไปเล็กน้อย

“ท่าทางคงไม่ได้นอนยาว ๆ แบบนี้มานานแล้วละสิท่า”

เดเซียร์พยักหน้า

“น่าจะในรอบหกเดือนได้ครับ”

หกเดือน

เป็นระยะเวลาที่ไม่อาจพูดว่านาน

ตอนนั้นคือช่วงที่เดเซียร์เตรียมการเพื่อทำสงครามกับดีไวต์

หลังจากประชุม เขาสละทั้งเวลากินเวลานอนไปทำงานต่าง ๆ มากมาย

ทั้งพัฒนาเวทมนตร์ของตัวเองเตรียมต่อสู้ พิชิตโลกแห่งเงาจำนวนมาก

และอ่านบันทึกซึ่งตกทอดมาตั้งแต่สมัยโบราณเพื่อไล่ตามแผนการของหน้ากากหวัะโหลก

แล้วความพยายามเหล่านั้นก็สัมฤทธิ์ผล

ปฏิบัติการของเขาสำเร็จลุล่วง หน้ากากหวัะโหลกตาย

เดเซียร์รู้สึกได้ว่าความรู้สึกหนักอึ้งเหมือนถูกกดทับตลอดเวลาที่ผ่านมา กลายเป็นเบาหวิว

รู้สึกได้รับการปลดปล่อย คิดว่าพักสักหน่อยก็ไม่ใช่เป็นไร

ขนาดเรื่องเล็ก ๆ อย่างการได้นอนตื่นสายก็ทำให้เขาหัวใจพองโตแล้ว

“ดีไวต์ยอมจำนนแต่โดยดีไหมครับ”

“จบได้อย่างราบรื่นเลย สงครามระหว่างดีไวต์กับกองทัพสัมพันธมิตร ยุติอย่างเป็นทางการแล้วละ”

เมื่อการสู้รบในพีซเบิร์กจบลง ดีไวต์ก็ประกาศยอมแพ้ นั่นเป็นการตัดสินใจของเบรย์ฟอน ผู้นำสูงสุดซึ่งได้รับอำนาจบัญชาการกองทัพหลังจากกษัตริย์สวรรคต

ดูแล้วน่าจะเป็นเพราะเขาตระหนักบางอย่างได้ตอนร่วมมือกับเดเซียร์ต่อสู้กับอสูรร้ายแห่งวันสิ้นโลก

ภายใต้ผลงานของเดเซียร์ ทั้งขอมูงกุลูลและหอคอยที่เรียกว่าเป็นยุทธศาสตร์หลักของดีไวต์ถูกทำลายไป กระนั้นฝั่งดีไวต์ก็ยังเหลือกำลังทหารหลายหมื่น หากยังทำสงครามต่อ กองทัพสัมพันธมิตรต้องได้รับความเสียหาย

อย่างไม่อาจเลี่ยง

ทว่าความกล้าหาญและการตัดสินใจอย่างรวดเร็วของเบร์ย์ฟอนช่วยลดการเสียชีวิตที่ไม่จำเป็นนั้น

“โล่งอกไปทีละครีบ แต่ก็ยังวางใจไม่ได้อยู่ดีครับ”

แม้สงครามซึ่งดำเนินมานานถึงครึ่งปีจะสิ้นสุดลงแล้ว และหน้ากากหวัะโหลกผู้เป็นตัวการตายไป แต่ก็ยังคิดว่าปัญหาทุกอย่างคลี่คลายแล้วไม่ได้

“นั่นสิ ของที่หน้ากากปิเอโรต์เอาไปเป็นของอันตรายมากด้วย”

หลังจากตรวจสอบยืนยันสถานการณ์ก็มั่นใจได้ว่าสิ่งที่หน้ากากปิเอโรต์เอาไปคือตัวจ่ายพลังงานที่ทำให้แหล่งกำเนิดทำงาน

แม้จะไม่ว่ามันเอาสิ่งนั้นไปด้วยเป้าหมายอะไร แต่มีความเป็นไปได้สูงว่าจะต้องนำไปสร้างเรื่องอันตราย

สิ่งสำคัญที่สุดคือสิ่งนั้นเป็นฐานในการใช้สร้างวงกตเงาแน่นอน ดังนั้นจึงไม่อาจวางใจว่าวงกตเงาจะไม่อุบัติขึ้นอีกจนกว่าสิ่งนั้นจะถูกกำจัด

เดเซียร์ไม่คิดจะปล่อยความเป็นไปได้เล็กน้อยนั้นให้ผ่านไปเฉยๆ

“ต้องส่งเครื่องมือตรวจสอบที่กำลังพัฒนาอยู่ตอนนี้ไปทั่วทวีปให้เร็วที่สุดครับ”

หน้ากากปิเอโรต์มีความสามารถในการปลอมแปลงเป็นคนอื่น ทำให้ไม่อาจจับได้ด้วยตาเปล่า คนคนนั้นถึงขั้นปลอมเป็นกษัตริย์แห่งดีไวด์อย่างแนบเนียน

“ตอนนี้กำลังดำเนินการขั้นตอนสุดท้ายอยู่พอดี คาดว่าจะส่งให้ทางสหพันธ์อาณาจักรตะวันตกเป็นตัวอย่างลองใช้ทันทีที่ทำเสร็จ และถ้าไม่มีปัญหา ก็จะเอาไปเพิ่มในฟังก์ชันการทำงานในแพดของเฮเบรียนด้วย”

“เร็วจังเลยนะครับ”

“เพราะเป็นงานที่เธอเน้นย้ำเป็นพิเศษไงล่ะ”

เดเซียร์และซ็อดริบคิดหามาตรการรับมือทันทีเมื่อรู้ถึงพลังของหน้ากากปิเอโรต์ เพราะพลังปลอมแปลงเป็นคนอื่นได้อย่างสมบูรณ์ของเขานั้นอันตรายมาก

หากเครื่องมือนี้ถูกส่งไปทั่วทวีปก็จะทำให้อีกฝ่ายปลอมตัวเป็นคนใหญ่คนโตระดับประเทศไม่ได้อีก

“เรื่องนั้นฝากดูแลด้วยนะครับ ส่วนพวกอาร์ติแฟกต์นี่เป็นอย่างไรร่างแล้วครับ”

หน้ากากหวังกะโหลกครอบครองอาร์ติแฟกต์จำนวนมาก อีกทั้งแต่ละอย่างยังเป็นระดับสูงสุดเหมือนกันหมด

อาร์ติแฟกต์เหล่านั้นถูกค้นพบอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ ภายในพระราชวังพีชเบิร์ก ขณะนี้กำลังหารือกันเรื่องวิธีจัดการ

“สรุปแล้วว่าจะเก็บรักษาอาร์ติแฟกต์ของหน้ากากหวังกะโหลกไว้ที่หอคอยเวทหลักพักเพื่อตรวจสอบ เพราะมีของที่ไม่รู้แม้กระทั่งวิธีใช้เยอะเลยนะ”

เพราะไม่มีที่ไหนหัดเทียมหอคอยเวทในด้านนี้ นี่จึงเป็นการตัดสินใจที่สมเหตุสมผล

“อาร์ติแฟกต์ของมันจะเป็นตัวช่วยเรื่องเพิ่มกำลังการรบอย่างมากครับ”

ซ็อดยัมซึน

“ก็น่าตื่นเต้นมากนะนะ แต่ติดปัญหาตรงที่การวิเคราะห์ก็ยากพอกัน เพราะมีอาร์ติแฟกต์ที่ไซปริศนาไม่ได้”

“ผมเองก็จะช่วยด้วยครับ ไหน ๆ ก็มีเวลาเหลือนะครับ”

“ความจริง ใจก็อยากขอให้ช่วยตั้งแต่ตอนนี้เลยละ...”

ขณะซ็อดยัมกำลังจะพูดต่อแพดของเดเซียร์ก็ส่งเสียงแจ้งเตือน พอเห็นว่าคนส่งมาคือใคร ริมฝีปากเขาก็หยักยิ้ม

“แต่พักผ่อนสักระยะหนึ่งก่อนแล้วกัน”

ห้องทรงงานของจักรพรรดิ

อัลเฟรดรายงานจบก็ก้มศีรษะคำนับ

กิลเขียนที่หลับตาฟังรายงานเงิบ ๆ ริมฝีปากกระตุก ก่อนจะหัวเราะเสียงดัง เมื่อคิดว่าตัวตนของเขาคือผู้มีนิสัยเงิบขริมนั้นช่างเป็นรอยยิ้มสดใสที่พบเห็นได้ยากเหลือเกิน

สิ่งที่อัลเฟรดรายงานเป็นข่าวคราวชัยชนะอย่างที่ตั้งใจไม่มีวันเกิดขึ้นอีก

สงครามกับดีไวต์ซึ่งยึดเยื้อต่อเนื่องมาถึงครึ่งปีพลิกกลับมาจบลงด้วยชัยชนะของกองทัพสัมพันธมิตรในช่วงข้ามคืน

“ยอดเยี่ยมเลยที่ได้ิว”

กิลเขียนเอ่ยชื่นชมอย่างเป็นธรรมชาติ

เดเชียร์ อาร์มอง

เขาคือผู้อยู่เบื้องหลังปฏิบัติการพลิกสถานการณ์สงครามจากที่ตอนแรกเป็นฝ่ายเสียเปรียบกลับมาได้

เหล่าวีรบุรุษผู้เป็นตัวแทนของแต่ละประเทศทำผลงานได้น่าตื่นตาตื่นใจแต่ครั้งนี้จะกล่าวว่ายุดยุคสงครามครั้งนี้คือเดเชียร์ก็ไม่ใช่คำพูดเกินไป

“ทั้งนี้ที่สุดยังไปถึงตำแหน่งผู้แข็งแกร่งที่สุดในทวีปได้อย่างนั้นรี”

มีคนจำนวนมากเป็นประจักษ์พยานว่าเดเชียร์กำราบอสูรร้ายแห่งวันสิ้นโลกในพีชเบิร์ก

เรื่องนั้นแพร่กระจายไปทั่วทวีปอย่างรวดเร็ว เดเชียร์เริ่มได้รับการยกย่องสรรเสริญว่าเป็นสุดยอดจอมเวทแห่งทวีปผู้เหนือกว่าซ็อด เอ็ชเรียนไปอีก

สุดยอดจอมเวทนั้นเป็นขุมพลังที่ทุกประเทศต้องการอย่างไม่อาจหาสิ่งใดเทียบได้

อาณาจักรเฮเบรียนมีทั้งปรมาจารย์ดาบราฟาเอลโล ทั้งยังได้สุดยอดจอมเวทแห่งทวีปมาครอบครอง

นั่นมีความหมายมากกว่าแค่เรื่องพลังอำนาจ

“เป็นสมบัติของอาณาจักรเฮเบรียนอย่างแท้จริง”

ตอนกิลเขียนมอบตำแหน่งราชาของครักซี่ให้เดเชียร์ซึ่งเป็นสามัญชนนั้นขุนนางมากมายต่างพากันต่อต้าน

ทว่าทุกครั้งที่เดเชียร์สร้างผลงานและสร้างชื่อเสียงขจรขยายไปไกล อำนาจของจักรพรรดิก็ยิ่งแข็งแกร่งขึ้น

และแน่นอนว่านั่นย่อมนำมาซึ่งเสียงสรรเสริญเยินยอถึงสายตาคันแหลมคมของเขา ที่ให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้านแก่เดเชียร์ผู้ซึ่งตอนแรกเป็นเพียงนักเรียนธรรมดาเท่านั้น

และในตอนนั้นเดเชียร์ก็ก้าวมาอยู่ในตำแหน่งที่อาณาจักรเฮเบรียนขาดไม่ได้

อีกต่อไป

แบบนี้ก็ต้องตอบแทนให้สมน้ำสมเนื้อสิ

ที่ตั้งเกิดทะเลพอร์ตของหอคอยเวทที่มักแน่นขนัดเพราะมีของจำนวนมากเข้าออก อยู่เสมอ ในวันที่แออัดเบียดเสียดไปด้วยผู้คนจากประเทศต่าง ๆ

กองทัพสัมพันธมิตรรวมตัวกันชั่วคราวที่หอคอยเวทหลังสงครามสิ้นสุด ก่อนจะกลับไปยังถิ่นฐานบ้านเมืองของตน พวกเขาคือกลุ่มคนผู้ตอบรับคำขอของ เดเซียร์ ออกแรงช่วยเหลืออย่างเต็มที่

“การได้ร่วมต่อสู้กับท่านถือเป็นประสบการณ์ล้ำค่าเหลือเกินครับ”

หัวหน้ากลุ่มอัศวินแห่งอาณาจักรเดลเฟเนียผงกศีรษะกล่าวลาเดเซียร์

“ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าชีวิตนี้จะได้เข้าร่วมสงครามใหญ่ระดับนี้และ ทำประโยชน์ได้ขนาดนี้ครับ”

แม้ส่วนใหญ่พวกเขาจะมีพรสวรรค์โดดเด่นเป็นเลิศ แต่ก็ถูกฝังอยู่ใน ประเทศเล็ก ๆ ไร้ชื่อ เดิมทีคิดว่าจะเริ่มเป็นที่รู้จักก็ตอนวงกตเงามาเยือนแล้ว

แต่เดเซียร์คัดเลือกบุคคลผู้มีความสามารถสูงเหล่านั้นมา แล้วช่วยส่ง ไปยังสมรภูมิที่พวกเขาจะใช้พรสวรรค์ของตนเองได้เต็มประสิทธิภาพ อีกทั้งยัง ช่วยให้คำช่วยชนะอันทรงเกียรติมาได้

ชีวิตคนเหล่านี้ต่างจากชาติก่อนอย่างชัดเจน

ไม่ใช่เพียงแค่ว่าหัวหน้ากลุ่มอัศวินแห่งอาณาจักรเดลเฟเนียเท่านั้น แต่ วีรบุรุษของประเทศต่าง ๆ ก็กล่าวลาเดเซียร์ก่อนเข้าไปในเกต

“หากมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีกเรียกพวกเราได้เสมอนะครับ”

“ได้เลยครับ”

พวกเขาผงกศีรษะให้เดเซียร์อีกครั้งแล้วเดินทางกลับประเทศตน

หลังจากคนกลุ่มนั้นไปแล้ว กลุ่มคนร่างกายสูงใหญ่เป็นพิเศษก็เดินเข้ามา บริเวณเกต

‘โดเนฟ อัสลาน’ ราชนัแห่งแดนเหนือและกองรบพรานนักล้าซึ่งเป็น

กองกำลังแข็งแกร่งที่สุดภายใต้การบัญชาการของเขาและยูเรีย

“อยากจะอยู่พูดคุยกับเธอต่ออีกสักหน่อย...”

โดเนฟทำหน้าที่เครื่องขีมิวจริงจังพร้อมก้าวเข้ามาตรงหน้าเดเซียร์

“แต่คงต้องไปแล้ว เพราะจะปล่อยให้บ้านร้างผู้นำนานกว่านี้ไม่ได้แล้วละ”

“เป็นเกียรติที่ได้รับด้วยกันนะครับ ท่านโดเนฟ”

ขณะเดเซียร์จะก้มศีรษะให้ โดเนฟก็ยื่นมือใหญ่เท่าฝ่าหม้อของตนออกมาเร็วกว่าหนึ่งจังหวะ

จับมือ...

เดเซียร์เข้าใจความหมายว่าโดเนฟชวนให้ทำแบบนั้นจึงเปลี่ยนเป็นจับมือแทน

พวกเขาต่างคลี่มือออกมาพร้อมกัน

“แฮร์วีวินด์ แผ่นดินของเราอ้าแขนต้อนรับเสมอ ต้องการความช่วยเหลือเมื่อไหร่ก็ไปหาได้ตลอด”

“ผมเองก็จะไม่เพิกเฉยต่อความยากลำบากของแดนเหนือเช่นกันครับ”

“...เธอนี่มันขวานผ่าซากจนถึงที่สุดเลยนะ แต่ก็มิดีพอให้ทำเช่นนั้นได้อยู่แล้วละ”

คำพูดฟังดูเหมือนตำหนิ แต่คนพูดกำลังยิ้มอยู่

บทสนทนาจบลงอย่างนั้น แล้วโดเนฟกับลูกน้องก็ออกเดินทางกลับไปยังเทือกเขาแคลคาลูส

หลังจากนั้นภาคีอัศวินศักดิ์สิทธิ์แห่งศาสนาอาร์ทิมิสก็ปรากฏตัว

‘กลุ่มอัศวินที่ใช้พลังพิเศษได้...’

ไม่ใช่แค่เวทมนตร์และออร่า แต่อัศวินของศาสนาอาร์ทิมิสยังใช้พลังซึ่งมีลักษณะพิเศษเฉพาะได้ ภาพการตั้งกระบวนของพวกเขาสง่างามน่าเกรงขามยากหาใดเปรียบ

ขบวนแถวแบ่งแยกออกซ้ายขวาในพริบตาเปิดทางให้พริสซิลลาเดินเข้ามา สี่หน้าเธอดูชื่นมื่นรื่นรมย์อย่างบอกไม่ถูก

เดเซียร์คิดว่านั่นเป็นเรื่องแน่นอนอยู่แล้ว

หญิงสาววนเวียนเข้าออกแนวรบอันกว้างใหญ่ไพศาลอย่างขยันขันแข็ง

กว่าใคร ตลอดเวลาที่ทำสงครามกับดีไวต์ เธอลำบากตรากตรำไม่น้อยไปกว่า เดเซียร์

เมื่อเป็นอิสระจากภาระหน้าที่หนักอึ้งจิตใจก็ย่อมปลดปล่อยเป็นธรรมดา

“ที่ผ่านมาลำบากมามากเลยนะคะ เดเซียร์”

“ท่านนักบุญหญิงก็ลำบากมากเหมือนกันครับ”

พรินซ์ลล่ายิ้มบาง ๆ แล้วยื่นมือมาจับมือเดเซียร์แน่น

ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ลำแสงสีจางก็ปรากฏขึ้นโอบล้อมตัวเดเซียร์ไว้

เขาอุลือกว่าความเหนื่อยล้าอ่อนแรงได้รับการเยียวยา

“พอดีได้ยินมาว่าเดเซียร์ยังใช้ชีวิตยุ่งมาก ๆ เหมือนเดิมนะคะ”

“เป็นเรื่องต้องทำอยู่แล้วครับ พอเทียบกับตอนทำสงครามแล้วนี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลยครับ”

ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่งานที่เดเซียร์กำลังจัดการอยู่ตอนนี้ไม่อาจเรียกว่าเบาได้เลย

เริ่มจากตรวจสอบข้อดีและข้อเสียของแผนการรบ ไปจนถึงจัดการอาร์คิแพคต์ของหน้ากากหวัะโลก ตั้งแต่สงครามจบก็มีเรื่องต่างๆ ต้องจัดการมากมาย

พรินซ์ลลาลอยยิ้มขึ้น จากนั้นก็ปล่อยมือ

“องค์หญิงรัชทายาทยังไม่ติดต่อมาหรือคะ”

“ยังไม่มีข่าวคราวพิเศษอะไรนะครับ”

เมื่อสงครามสิ้นสุดลงเดเซียร์ก็ไม่ได้เจออาเช็สต์อีกเลย เพราะเด็กสาวกลับไปยังอาณาจักรเฮเบรียนทันที

การที่อาเช็สต์รีบกลับไปไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด เพราะสถานที่ที่เธอต้องกลับไปคือพระราชวัง

“น่าเสียดายที่ไม่ได้เจอหน้าก่อนไปนะคะ”

เดเซียร์จัดการสถานการณ์ต่างๆ ได้ระดับหนึ่งแล้วก็สลบเหมือดไปทันที จึงไม่มีโอกาสได้เห็นตอนเธอจากไป

“เหมือนว่าคุณจะพบกับความสงบอย่างแท้จริงได้เมื่อมีเธออยู่ข้าง ๆ นะคะ”

“...หมายถึงอะไรครับ”

“หุๆ หมายความว่าตามที่พูดนั้นแหละค่ะ”

พริสซิลลายิ้มอย่างมีเลศนัยแล้วถอยไป

เห็นท่าทางนั้นเดซีเยร์ถึงได้เข้าใจความหมาย เขาเสริมทำเป็นกระแอม
พร้อมหลบสายตา

“ขอให้คุณดื่มด่ำกับความสงบสุขในช่วงนี้ได้เต็มที่นะคะ”

พริสซิลลามองเขาแล้วยิ้ม จากนั้นก็ออกเดินทางกลับไปยังวิหารพร้อมกับ
ภาคีอัศวินของตน เมื่อเธอจากไป ก็เป็นอันว่าคนที่ต้องเดินทางกลับพากันกลับไป
หมดแล้ว

เมื่อล่ำลาทุกคนเรียบร้อยเดซีเยร์ก็กลับไปยังห้องทำงานของตน คิดจะ
จัดการงานที่ยังค้างค้างอยู่

ทว่าตอนนั้นเอง โรแมนติกก้าววิ่งมาหาจากฝั่งตรงข้าม

“ทำไมช้าอย่างนี้เนี่ย”

“พอดีว่ามีเรื่องคุยยาวนะ มีอะไรเธอ”

หมูนั่นนานๆ ที่โรแมนติกก้าวถึงจะมาหาที่นี้ด้วยตัวเอง

เด็กสาวก็ยุ่งมากพอๆ กับเดซีเยร์ เพราะต้องไปจัดการเรื่องกองทหารรับจ้าง
ที่ทิ้งไว้ในจาเว็ด

“มีเรื่องน่ายินดีก็เลยรีบวิ่งมาทันทีเลยไง เมื่อกี้เพิ่งได้รับคำร้องขอจาก
ราชสำนักเฮเบรียนมาแหละ”

โรแมนติกก้าวดีใจเหมือนเป็นเรื่องของตัวเอง

“ขอให้หายเป็นตัวเอกของงานเลี้ยงต้อนรับกลับจากสงครามนะ”

“งานพิธีต้อนรับกลับจากสงครามครั้งนี้จะได้รับการจัดจําว่าเป็นงานพิธีหรูหรา
อลังการที่สุดในประวัติศาสตร์ครับ”

งานที่เดซีเยร์ได้รับเชิญในครั้งนี้ต่างจากงานพิธีอื่น ๆ ทั้งในด้านงบประมาณ
และขนาดที่ห่างไกลกันลิบลับ

นักเวทจำนวนมากถูกระดมมา แสงไฟพร่างพราวแต่งแต้มถนนหนทาง

ประชาชนให้ร้องสุดเสียงด้วยความยินดีให้แก่วีรบุรุษหนุ่มน้อยของอาณาจักร
บนถนนเต็มไปด้วยบรรยากาศครึกครื้นของงานเทศกาล งานพิธีจัดขึ้น
ท่ามกลางการเฉลิมฉลองอันยิ่งใหญ่สมเกียรติไม่แพ้กับวันสถาปนาชาติ

“คุณเดเซียร์ รู้สึกอย่างไรบ้างครับที่เป็นผู้ยุติสงคราม และได้เป็นตัวเอก
ของงานเลี้ยงต้อนรับในครั้งนี้”

ณ สำนักงานใหญ่ สำนักข่าวอายุลส์

ที่นั่นกำลังดำเนินการสัมภาษณ์ซึ่งถ่ายทอดสดไปทั่วทั้งอาณาจักรเฮเบรียน
เดเซียร์ยกขาบนโต๊ะตรงหน้าขึ้นจับแล้วเอ่ย

“ขอบคุณทุกท่านที่ให้การต้อนรับอย่างยินดีถึงขั้นนี้ครับ ผมจะพยายาม
ต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อให้สมกับความคาดหวังและกำลังใจที่มอบให้ครับ”

“พวกเราจะรอชมผลงานของคุณเดเซียร์ต่อไปนะครับ คำถามต่อไป อยาก
จะสอบถามเรื่องที่เป็นข่าวลือในสังคมโลกครับ...”

นักข่าวถามเดเซียร์อย่างตั้งอกตั้งใจ อาจเป็นเพราะได้เห็นวีรบุรุษผู้เป็น
ที่เล่าลือด้วยตาตัวเองจึงได้ประหม่ากว่าเดเซียร์ที่เป็นคนถูกสัมภาษณ์

เดเซียร์เป็นฝ่ายชักนำนักข่าวในการสัมภาษณ์อย่างชำนาญ ทำให้การ
สัมภาษณ์สิ้นสุดลงได้อย่างรวดเร็ว

เมื่อเดเซียร์ออกมาด้านนอก ใครบางคนก็เข้ามาหาเขาอย่างรวดเร็วเหมือน
รออยู่แล้ว

“ไม่ตื่นเต้นเหมือนเคยเลยนะครับ”

“มีประสบการณ์หลายครั้งเพราะท่านพอไปครับ”

แบง จาร์ ยัมระริน คำเรียกว่า ‘พอ’ นี้ได้ยินเมื่อไหร่ก็อารมณ์ดี

เขาเข้าหาเดเซียร์ในงานพิธีมอบเหรียญตรา และหลังผูกสัมพันธ์กับเดเซียร์
ในเชิงพึ่งพาอาศัยกันและกันก็อยู่ในสถานะได้เปรียบในวงการมาตลอด แล้ว
สุดท้ายก็ได้ขึ้นมาถึงตำแหน่งผู้อำนวยการ

ไม่เพียงเท่านั้น สำนักข่าวอายุลส์ยังเติบโตก้าวหน้าไปนอกเขตอาณาจักร
เฮเบรียน มีอิทธิพลต่อทั้งทวีป

ดังนั้นสำหรับเขาแล้ว เดเซียร์ก็เปรียบเสมือนผู้มีพระคุณ เขาจึงปฏิบัติ
ต่อเดเซียร์ด้วยความนอบน้อมอย่างมาก

ครีต

แบ่งเหลือบตามองแพดตัวเองที่จู่ ๆ ก็ลั่นขึ้นมา

“ท่านอื่น ๆ ก็เหมือนจะเรียบริ้อยกันแล้วนะครับ”

เขาพูดถึงโรแมนติกากับพรัม

พวกเขาเป็นสมาชิกปาร์ตี้กอสตาร์ลิ่งเหมือนเดเชียร์ และใช้ความสามารถอันโดดเด่นเป็นเลิศสร้างคุณูปการจนทำให้สงครามยุติได้ จึงได้รับความสนใจจากผู้คนเช่นกัน

ถึงจะไม่เท่าเดเชียร์ แต่ชื่อเสียงของพรัมและโรแมนติกา ก็โด่งดังถึงขั้นไม่มีใครไม่รู้จักพวกเขา

สำนักข่าวอายุลส์เป็นสำนักข่าวเดียวที่ได้รับสิทธิ์ในการสัมภาษณ์ทั้งสองคนนั้นเป็นเพราะเดเชียร์

“อยากจะร่วมรับประทานอาหารด้วยกันเพราะไม่ได้เจอกันนานแล้ว แต่ได้ยินว่าทางราชสำนักจะจัดงานเลี้ยง เพราะอย่างนั้นก็คงรังไว้ไม่ได้ นะครับ”

“ไว้คราวหน้านะครับ”

“ไว้พบกันในสถานที่ที่ต้องการในอีกไม่ช้านี้ นะครับ”

เย็นวันนั้นทางราชสำนักจะจัดงานเลี้ยงขึ้นหลังงานพิธีต้อนรับสิ้นสุด

ไม่นานโรแมนติกาและพรัมที่ให้สัมภาษณ์เสร็จเรียบริ้อยก็ออกมาจากห้องสัมภาษณ์

“ถ้าอย่างนั้นขอตัวก่อนนะครับ ยังไงก็ฝากเขียนข่าวดี ๆ ให้ด้วยนะครับ”

“แน่นอนครับ ข่าวของทั้งสองท่านก็จะทำให้เต็มที่ด้วยเช่นกันครับ”

ตอนนี้เบง จาร์ ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นผู้อำนวยการที่โดดเด่นแล้งน้ำใจ แต่กลับมองไม่เห็นภาพลักษณ์แบบนี้จากตัวเขาซึ่งกำลังยืนอยู่ต่อหน้าเดเชียร์ในตอนนี้นี่เลย

“คงจะพิเศษสินะ”

“ใครจะไปคิดว่าจะได้เห็นภาพ ผอ. ยิ้มเหมือนคนโง่แบบนี้”

พวกนักข่าวของสำนักข่าวอายุลส์ถึงกับตะลึงปากเมื่อเห็นว่ามึนคนที่ผู้อำนวยการของตัวเองแสดงท่าทีแบบนี้ด้วย

พระราชวังโลออนฮาร์ด

งานเลี้ยงจัดขึ้น ณ สถานที่ประทับของจักรพรรดิแห่งอาณาจักรเฮเบรียนทางราชสำนักจัดงานเองเพื่อเฉลิมฉลองชัยชนะจากศึกสงคราม

เมื่อทางราชสำนักเป็นเจ้าภาพ จึงช่วยไม่ได้ที่ขนาดของงานจะยิ่งใหญ่เหนือธรรมดา

เหล่าขุนนางจากแต่ละพื้นที่ของอาณาจักรต่างหลั่งไหลมารวมตัวกันในพระราชวังราวกับเมฆเคลื่อนคล้อย เพื่อจะได้มีโอกาสเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิโดยตรง

งานจัดอย่างหรูหราอลังการ ทั้งไวน์และเครื่องดื่มราคาแพงอื่นๆ ถูกนำมาเสิร์ฟเรื่อยๆ ราวกับออกมาจากบ่อน้ำอันไม่เคยแห้งเหือด บรรดานักดนตรีชื่อดังบรรเลงเพลงส่งเสียงคลอไปทั่ววัง

ยิ่งใหญ่จนแม้กระทั่งขุนนางผู้มั่งคั่งยังไม่อาจซ่อนความประทับใจได้ กลุ่มของเดเซียร์นั่งบริเวณมุมหนึ่งด้านนอกโถงจัดเลี้ยง แต่ละคนมีสีหน้าเห็นดีเห็นชอบอย่างเห็นได้ชัด

โรแมนติก้าถอนหายใจยาวแล้วพูด

“เหนื่อยแล้วเนี่ย”

“คิดไว้อยู่แล้วว่าต้องเหนื่อย แต่ไม่คิดเลยว่าจะขนาดนี้”

แม้แต่เดเซียร์เองก็ซ่อนความเหนื่อยล้าไว้ไม่ได้

ทันทีที่พวกเขาเข้าไปในงาน เหล่าขุนนางก็กรูกันเข้ามาหารวักบรอออยู่แล้วสำหรับพวกขุนนาง งานเลี้ยงไม่ใช่งานสำหรับมาสนุกกับการกินดื่มเฉยๆ แต่ถือเป็นงานสำหรับเชื่อมสัมพันธ์ทางสังคมอย่างหนึ่ง นั่นก็เพราะเส้นสายมีค่ายิ่งกว่าสมบัติใดๆ

พวกเขาคาดการณ์ไว้แล้วว่าจะเป็นอย่างนี้ ทว่างานนี้ไม่ใช่ระดับที่จะหนีออกมาได้ง่ายๆ

เดเซียร์ยิ้มเจื่อน

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังโชคดีที่ทุกคนมีน้ำใจยอมปล่อยให้ออกมาแบบนี้”

ถ้าเป็นเวลาลปกติ เดเซียร์จะพยายามคุยด้วยทีละคนเพื่อผูกมิตร แต่วันนี้กลับรู้สึกไม่อยากทำแบบนี้สักเท่าไร

สงครามจบลงแล้ว และเขาเพิ่งจะได้มารวมตัวกับเพื่อน ๆ สมาชิกปาร์ตี้ เพื่อพักผ่อนหลังจากยุ่งยากลำบากกับงานมาตลอด

วันนี้เขาอยากทำสมองให้ปลอดโปร่งและปล่อยใจสบาย ๆ

เพราะอย่างนี้แม้มีคนอยากคุยกับเขามากมาย แต่เดซีเยร์ก็หนีออกมาหนึ่ง ด้านนอกแทน

โชคดีคนเหล่านั้นน่าจะเข้าใจความรู้สึกเขาจึงไม่ตามมาให้รำคาญ

จู่ ๆ โรแมนติกาก็พูดอย่างเป็นกังวล

“จะว่าไปแล้วก็น่ากังวลแฮะ”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องสัมภาษณ์นะ จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตอบอะไรไปบ้าง ไม่อยากให้ออกมา ตลกนะสิ”

พร้อมเองก็ถอนหายใจด้วย อาจจะกังวลเรื่องเดียวกัน

“ผมด้วยครับ ตื่นเต้นจนไม่รู้เลยว่าตัวเองตอบได้ดีหรือเปล่า”

เดซีเยร์มองทั้งสองคนแล้วยิ้ม

“ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันขอให้เขาช่วยทำให้ออกมาดี ๆ แล้วละ”

ขณะที่กำลังนั่งพักผ่อนคุยกันอยู่นั้น โรแมนติกาก็ยื่นมือออกไปหยิบแก้ว แชมเปญที่วางอยู่ตรงหน้าตัวเอง

เดซีเยร์เห็นอย่างนั้นก็ถามอย่างเป็นห่วง

“ดื่มได้ด้วยหรอ”

“เดี๋ยวนะ เห็นฉันเป็นอะไรเนีย แค่นี้ สบาย”

“เดี๋ยว โรแมนติกา แต่ดีกรีมัน...”

เดซีเยร์ยังไม่ทันพูดจบ แก้วในมือโรแมนติกาก็วางเปล่าในพริบตา

“พู๊”

เด็กสาวเป่าปากพ่นลมหายใจออกมาเบา ๆ แม้จะเป็นเครื่องดื่มค่อนข้างแรง แต่ความรู้สึกว่าทำสำเร็จอยู่นั่นเอง เธอพูดอย่างภูมิใจพร้อมตั้งท่าจะวาง แก้วเปล่าลงบนโต๊ะ

“เห็นไหม ฉันก็ดื่มตะ...”

เด็กสาวมองเดซีเยร์และพริ้มที่กำลังกลืนข้าวอย่างหนักแล้วชะงัก ไม่นาน

เธอก็เริ่มรู้ว่ามือที่กำลังถือแก้วขึ้นสีแดงกำ

ไม่ใช่แค่มือเท่านั้น ร่างกายก็ร้อนผ่าวจนแดงปลั่งไปทั้งตัว อยู่ในสภาพ
นำขบขันอย่างที่สุด

“นี่ อย่ามอง”

โรแมนติกาส่งเสียงอุทานไม่เป็นภาษาออกมาพร้อมเอาสองมือบังหน้าไว้
ด้วยความอาย

ท่าทางนั้นน่ารักมาก ในที่สุดเดเซียร์ก็ระเบิดหัวเราะออกมาอย่างก๊ลัน
ไม่อยู่

“อย่าขำนะ! ตาที่ม! ตางัง!”

โรแมนติกาหยิกเอาเดเซียร์รัว ๆ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่หยุดขำ

“คออ่อนขนาดนี้เลยหรอเนี่ย”

“นายก็ดื่มเดี๋ยวนี้เลยนะ เป็นการลงโทษ พร้ม นายก็อย่ามาทำใจ
ไม่รู้ไม่ชี้ เมื่อกี้ข้าด้วยซิไหม”

“โอ๊ย โดนจับได้ซะงั้นนะครับ”

เมื่อหยุดหัวเราะได้พร้มกับเดเซียร์ก็ดื่มกันคนละแก้วจนเกลี้ยง พอได้ดื่ม
บรรยายกาศก็ผ่อนคลายลงมาก

หลังกรึม ๆ ได้ที่ โรแมนติกาถืออารมณ์ดีขึ้นอย่างบอกไม่ถูก ราวกับว่า
ถ้าเป็นตอนนี้คงพูดคำที่ปกติไม่อาจพูดออกไปได้

“เดเซียร์ ฉันมีเรื่องอยากรู้อยู่เรื่องหนึ่งแหละ”

เด็กสาววางแก้วลงพลงจ้องหน้าเดเซียร์

“จากนี้ไปอยากทำอะไรเธอ”

“จู่ ๆ ก็พูดเรื่องอะไรเนี่ย”

“ก็อีกไม่นานจะเรียนจบแล้ว นายก็น่าจะมึนงานที่อยากทำ มีอะไรที่เป็น
ความฝันบ้างไม่ใช่หรือไง”

พร้มเองก็ดูเหมือนตื่นเต้นเมื่อพูดถึงประเด็นนี้ ถึงได้ยึดตัวนั่งตรงมองไป
ทางเดเซียร์

“เรื่องนั้นก็นะ...”

เดเซียร์พูดขึ้นเท่านั้นแล้วเงียบไป

คิดว่าน่าจะตอบออกไปได้ง่ายๆ แต่คำถามนี้ก็กลับตอบยากกว่าที่คิด
ตั้งแต่ย้อนกลับมาในอดีต เป้าหมายของเขามีเพียงพิชิตดวงกตเงาให้ได้
โดยรอดปลอดภัยเท่านั้น ได้แต่ริบร่วนวายหาทางยับยั้งหายนะที่จะมาเยือน ไม่มี
เวลาคิดถึงเรื่องหลังจากนั้นเลย

‘ตอนนั้นราชาเอลโลก็เคยถามคำถามแบบเดียวกันด้วยนี่’

ระหว่างนั่งพักหลังกำจัดมังกรทำลายล้างแล้ว ราชาเอลโลก็ถามว่าต่อไป
จะทำอะไร และสุดท้ายเขาก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน

เดเซียร์กอดอกแล้วครุ่นคิดอย่างหนัก

ตอนนี้ยังเหลืองานต้องทำ คือตามรอยหน้ากากปิเออร์ต์ที่ขโมยตัวจ่าย
พลังงานของแหล่งกำเนิดไป แล้วหลังจากเรื่องนั้นจบลงละ

มีเรื่องของตัวเองอยากทำจริงๆ หรือเปล่า

“ไม่รู้สิ...”

สุดท้ายแล้วเดเซียร์ก็ตอบไม่ได้ โรแมนติกาจึงทำท่าประหลาดใจไม่น้อย

“ไม่เคยคิดมาก่อนเลยเธอ คนที่ไม่เคยทำอะไรขาดตกบกพร่องตั้งแต่ต้น
จนจบอย่างนายไม่มีแผนอนาคตสักอย่างเลยเนี่ยนะ ไม่น่าเชื่อ”

“ก็นั่นแหละสิ”

โรแมนติกาเหลือบมองเดเซียร์ที่กำลังครุ่นคิดแล้วพูด

“เอาน่า ถึงตอนนี้ยังมองไม่เห็นอนาคต แต่ก็ไม่ต้องเครียดเกินไปหรอก
ไว้นายจูงมือพร้อมเข้ามาที่กองกำลังทหารรับจ้างของฉันก็ได้ ฉันจะรับพวคนายไว้
แน่นอน”

คำพูดล่อเล่นของโรแมนติกาทำให้เกิดเสียงหัวเราะเบาๆ ท่ามกลางพวกเขา

“จะจ้างคนที่เคยเป็นถึงราชวงศ์จริงๆ ขอบอกว่าค่าจ้างไม่ธรรมดาหรอกนะ”

“พูดแบบนั้นแปลว่าเรามีเงินมากพอที่อยู่ได้แล้วสินี ไซ้ใหม่ล่ะ”

โรแมนติกาไหวไหล่

“จ้ะรอเลย เดียวจะรวบรวมเงินให้ได้เยอะๆ เอาให้นายต้องมาทำงานอยู่
ใต้การบัญชาของฉันให้ได้เลย”

“ไว้จะคอยดูนะ”

เดเซียร์คลี่ยิ้ม

ทันใดนั้นใบหน้าของโรแมนติกาก็แดงก่ำยิ่งกว่าเดิม

ตอนบรรยากาศค่อนข้างระอึกระอ่วนวนเวียนอยู่รอบ ๆ พวกเขา
อย่างนั้น...

“องค์สุริยะผู้ยิ่งใหญ่แห่งเฮเบรียน องค์จักรพรรดิทิลเซียน เจดการ์ เอฟ.
ไร้กพาเลซ เสด็จ...”

เหล่าขุนนางต่างพากันสำรวมท่าที หลุบตาลงต่ำตามธรรมเนียมอย่าง
พร้อมเพรียง

ไม่นานประตูก็เปิดออก แล้วทิลเซียนผู้สวมชุดสีขาวยุติธรรมก็เดินเข้ามา
ในงาน

เมื่อเขาเข้ามา บรรยากาศเต็มไปด้วยชีวิตชีวก่อนหน้านี้ก็พลันเปลี่ยน
เป็นหนักอึ้ง แค่เพียงเขาก้าวเดินก็แผ่มวลพลังแน่นหนักเหนือกว่าผู้คนมากมาย
ที่มาวมกัน

“เฮือก...!”

“ใครนะ”

โถงจัดเลี้ยงเริ่มมีเสียงอื้ออึงอีกครั้ง เพราะเด็กสาวคนหนึ่งเดินตามหลัง
เขามาด้วย

เด็กสาวแขนขาเรียวยาว นัยน์ตาดูเย็นชาแต่ก็ให้ความรู้สึกภูมิฐาน ผม
สีบลอนด์สลวยดงามเข้ากับชุดเดรสสีขาวหุหุระจหน้าประหลาดใจ

“คุณอาเซ็สต์!”

พริ้มโพล่งออกมาอย่างตกใจ เขาถึงตาจ้องอาเซ็สต์ ลืมแม้กระทั่งว่า
ตัวเองต้องก้มศีรษะ

“ทำไมอาเซ็สต์ถึงได้อยู่ตรงนั้น...”

โรแมนติกาก็สับสนมึนงงไม่แพ้กัน เธอจึงงุนพุดอะไรต่อไม่ออก

เป็นเรื่องธรรมดาที่พวกเขาจะตกใจ เพราะแต่ละคนรู้เพียงว่าอาเซ็สต์เป็น
บุตรสาวของตระกูลคิงส์คราวน์ ตระกูลขุนนางซึ่งอยู่ ณ พื้นที่อันห่างไกลของ
อาณาจักรเฮเบรียน

เดเซียร์ถอนหายใจแล้วเอ่ย

“ราชวงศ์เฮเบรียนมีประเพณีให้รัชทายาทเข้ามาศึกษาเรียนรู้วิชาจำเป็นที่

เฮเบรียน โดยปกปิดสถานะแท้จริงนะ”

นั่นคือประเพณีซึ่งสืบทอดมาตั้งแต่ตอนก่อตั้งโรงเรียนเฮเบรียนจนถึงตอนนี้

ราชวงศ์ก่อตั้งโรงเรียนเฮเบรียนเป็นสถาบันการศึกษาที่ให้ชั้นชั้นสูงและสามัญชนได้เล่าเรียนร่วมกันอย่างไม่เคยมีมาก่อน และเมื่ออยู่ในโรงเรียนแห่งนี้ คนในราชวงศ์ก็จะถูกมองแบบเดียวกับคนอื่นๆ ไม่มีการแบ่งแยกชนชั้น

“คิงส์คราวน์เป็นแค่ชื่อตระกูลที่เอามาใช้เฉยๆ เพราะฉะนั้นอาเช็สต์คือ...”

“อาเช็สต์คือองค์หญิง...?”

“ใช่”

“...”

โรแมนติก่ายังอึ้งหนักเข้าไปใหญ่

เป็นใครก็ต้องตกใจ เพื่อนที่เธอทำตัวเป็นกันเองด้วยจู่ๆ ก็กลายเป็นองค์หญิงรัชทายาทขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ไม่คิดมาก่อนเลยแะว่าจะพาอาเช็สต์มาออกงานนี้”

เดเชียร์ก็ตกใจเช่นกัน แต่สาเหตุเป็นคนละเรื่อง

ที่ผ่านมากิลเขียนไม่เคยเปิดตัวอาเช็สต์ในสถานที่ทางการมาก่อน

การพาเด็กสาวมาด้วยในงานที่ขุนนางของอาณาจักรมารวมตัวกันเช่นนี้มีเพียงความหมายเดียว

นั่นคือนี่เป็นการประกาศต่อหน้าทุกคนว่าการศึกษาทั้งหมดขององค์รัชทายาทได้สิ้นสุดลงแล้ว และเธอได้รับการยอมรับให้เป็นผู้สืบทอดอย่างเป็นทางการ

ขุนนางตระกูลใหญ่และคนใกล้ชิดตราขวงค์ต่างรู้เรื่องนั้นกันอยู่แล้ว แต่เหล่าขุนนางนอกเมืองหลวงไม่รู้เรื่องนั้นจึงพากันตกใจอย่างมาก

“ท่านผู้นั้นอยู่ปาร์ตี้นกสตาร์ลิง...”

“อย่าบอกนะว่า...?”

ท่ามกลางเสียงกระซิบกระซาบกันนั้น กิลเขียนหนึ่งลงประจำที่ เขากวาดตามองรอบโถงจัดเลี้ยงด้วยดวงตาสีทองเปล่งประกายดังทองคำแล้วเอ่ย

“อาณาจักรเฮเบรียนผ่านสงครามมากมายมาจนถึงตอนนี้”

แม้เอ่ยด้วยระดับเสียงปกติธรรมดา แต่คำพูดของเขาก็ดังก้องโถงจัดงาน

“เราเอาชนะมาได้ทุกครั้ง ไม่ว่าจะศัตรูเป็นใคร ผู้อ่อนแอ ผู้แข็งแกร่ง เราก็เอาชนะมาได้เสมอ เพราะเช่นนั้นจึงได้เป็นอาณาจักรเฮเบรียน”

กิลเซียนยกแก้วขึ้นมา

“และเราก็เอาชนะมาได้อีกครั้ง”

เป็นการกล่าวสุนทรพจน์แห่งชัยชนะที่ยอดเยี่ยมเหมาะสมกับสถานที่จัดงาน กระชับได้ใจความ กระตุ้นให้เกิดความภาคภูมิใจในประเทศตน

บรรยากาศสลับสนมึนงเพราะการปรากฏตัวของอาเชิสต์ถูกจัดการให้กลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว

ใครคนหนึ่งยกแก้วขึ้นตาม แล้วเหล่าขุนนางก็ต่างพากันยัดแขนชูแก้ว

เมื่อทุกคนต่างชูแก้ว กิลเซียนก็กล่าวอีกครั้ง

“จดจำวันนี้ และจงสลักเกียรติภูมิแห่งอาณาจักรเฮเบรียนไว้ในใจ”

“เพื่ออาณาจักรเฮเบรียน ตลอดไป!”

แก้วหลายร้อยใบวางเปล่าพร้อมกัน

เมื่อกิลเซียนนั่งลง เหล่านักดนตรีก็เริ่มบรรเลง เสียงเพลงท่วงทำนองมีชีวิตชีวาดังขึ้นในโถงจัดเลี้ยงอีกครั้ง

“ฝ่าบาททรงเรียกพบครับ”

หลังกิลเซียนกล่าวสุนทรพจน์จบไม่นาน ใครบางคนก็เข้ามากระซิบข้างหู เดเซียร์

มันใจได้เลยว่าต้องเป็นเรื่องสำคัญแน่ๆ ไม่เช่นนั้นคงไม่มีเหตุผลอะไรต้องเรียกไปพบส่วนตัวในที่แห่งนี้

“ขอตัวสักครู่ เดียวมา นั่งพักกันไปก่อนนะ”

เดเซียร์ทิ้งพริ้มและโรแมนติกาที่ยังคงตกตะลึงไว้แล้วไปหากิลเซียน

ไม่รู้ว่เพราะจัดการคนออกไปก่อนแล้วหรือเปล่า รอบตัวกิลเซียนถึงไม่มีใครเลย แม้กระทั่งอาเชิสต์ที่มาด้วยกัน

“ขอประทานอนุญาตเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่พะยะค่ะ”

กิลเซียนยิ้มร่าเริงแล้วผายมือไปทางเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“นั่งสิ”

เขาดูอารมณ์ดีเหลือเกิน

เมื่อเดซีร์นั่งลง กิลเซียนก็ยื่นแก้วท่าจากทงมาให้

“พอดีได้เหล้าชั้นดีมานะ เลยเรียกเธอมาเพราะอยากดื่มด้วยกัน”

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งพะยะค่ะ”

กิลเซียนเทเหล้าให้เดซีร์ด้วยตัวเอง ทั้งสองชนแก้วกันเบาๆ

“นี่มัน...”

เดซีร์จิบเหล้าอีกหนึ่งแก้วก็ต้องประหลาดใจ

สมกับที่เรียกว่าเหล้าชั้นดีจริง ๆ กลิ่นจางๆ แต่หอมหวาน ชมเล็กน้อยแต่ก็
ละมุน เป็นรสชาติกลมกล่อม ขนาดคนไม่เชี่ยวชาญเรื่องนี้ยังรู้ได้ว่าเป็นของดี

กิลเซียนมองเดซีร์แล้วทำสีหน้าพอใจ ก่อนจะพูดขึ้น

“ยอดเยี่ยมมากเลยนะ ช่างเป็นคุณูปการอันยิ่งใหญ่ในศึกสงคราม ผลงาน
ของเธอทำให้อาณาจักรเฮเบรียนรุ่งเรืองเฟื่องฟูมากกว่าตอนไหนๆ เลยละ”

เขารินเหล้าเพิ่มแล้วพูดต่อ

“การตอบแทนก็ควรเหมาะสมกับผลงาน เดซีร์ อาร์มอง เราขอมอบ
ตำแหน่งดยุกให้เธอ”

“...!”

หัวสมองเดซีร์ชาวโพลนในทันที คิดไว้อยู่แล้วว่าต้องได้รับอะไรสักอย่าง
ตอบแทน แต่นั่นเกินกว่าที่คิดไว้มาก

ตอนนั้นที่เป็นราชของครักซ์เขาก็ได้รับการปฏิบัติระดับเดียวกับดยุกอยู่แล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นสถานะของเขาก็ยังคงเป็นสามัญชนไม่เปลี่ยนแปลง แม้เป็น
ถึงราชของครักซ์ แต่เพราะไม่ได้มีชาติกำเนิดมาจากตระกูลขุนนางจึงมีความแตกต่าง
อย่างชัดเจน

ทว่ากิลเซียนบอกว่าจะมอบบรรดาศักดิ์ดยุกให้...

มอบให้เขาที่เป็นเพียงสามัญชน!

นั่นเป็นเรื่องไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ เป็นข้อเสนอที่ทำให้
แม้แต่เดซีร์ผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมาโชกโชนยังต้องอึ้งทำตัวไม่ถูก

อาณาจักรเฮเบรียนมีตระกูลดยุกอยู่สี่ตระกูล ไม่นับรวมราชวงศ์ หาก
เดซีร์ได้เป็นดยุกก็เท่ากับว่าได้เข้าไปเป็นหนึ่งในห้าตระกูลขุนนางชั้นสูง

“จะ...ใจเย็นก่อน”

มือที่ถือแก้วเหล้าอยู่สั้นโดยไม่รู้ตัว ขนาดคนไม่เคยกระหายอยากได้อ่านางอย่างเขายังต้านทานความรู้สึกหวนไหวเพราะข้อเสนอนั้นไม่ได้

“เป็นรางวัลที่มากเกินไปสำหรับการสร้างคุณงามความดีแก่ประเทศ มากเกินไปกับแค่การนำชัยชนะในศึกสงครามมาได้”

อีกด้านหนึ่งก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจ เดเซียร์จึงไม่ตอบรับข้อเสนออย่างๆ

ไม่ว่าเป็นเรื่องอะไร หากมากเกินไปก็ต้องตั้งข้อสงสัยไว้ก่อน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าจักรพรรดิ นั่นไม่ได้ทำให้ดูเสียหายตรงไหน

“ฝ่าบาท กระหม่อมพิจารณาแล้วรางวัลนั้นค่อนข้างมากเกินไปเมื่อเทียบกับคุณงามความดีในสงครามที่กระหม่อมทำพะยะค่ะ”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ พวกขุนนางจะต้องคัดค้านแน่ แต่ยังไงเราก็ไม่เปลี่ยนความคิดหรอก”

กิลเซียนยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม

“เธอนะ ขนาดอายุแค่นี้ยังเป็นจอมเวทย์อันดับหนึ่งของทวีป ยอดเยี่ยมกว่ามหาปราชญ์ชื่อดัง เอ็กซาเรียน เสียอีก แม้ผลงานที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ยังไม่กระทบอะไรกับเขา แต่วันข้างหน้าเธอจะต้องสร้างผลงานยิ่งใหญ่กว่านั้นได้อย่างแน่นอน”

“คำพูดนั้น...”

“เราต้องการให้เธอใช้พลังอำนาจเพื่ออนาคตของอาณาจักรเฮเบรียน ในฐานะดยุกแห่งอาณาจักรนะ”

“...ตรงไปตรงมาสุดๆ”

การพูดจาอย่างสั้นๆเช่นนั้นทำให้เดเซียร์คิดว่าจักรพรรดิไม่ใช่ตำแหน่งที่ใครๆจะเป็นก็ได้

สรุปแล้วบรรดาคักดีดยุกนั้นมีความหมายว่าเป็นบำเหน็จรางวัลเพื่อเป็นหลักค้ำประกันอนาคต กิลเซียนเผยความในใจอย่างไม่ซ่อนเร้นพร้อมทั้งแสดงให้เห็นว่าตัวเองยอมรับเดเซียร์

เพราะอย่างนั้นมันจะเป็นเรื่องที่ทำให้เดเซียร์ตะขิดตะขวงใจ แต่เขาก็ไม่รู้สึกแย้เลยสักนิด

“ไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธ การปฏิเสธกลับจะยิ่งแปลกกว่าด้วยซ้ำไป”

อาณาจักรเฮเบรียนเป็นหัวอำนาจที่แบ่งทวีปออกเป็นสองส่วน แล้วใครจะปฏิเสธตำแหน่งดยุกที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ขนาดนั้นในอาณาจักรเฮเบรียนได้

เดเซียร์หลับตาแล้วครุ่นคิด

‘ถ้าเป็นขุนนางแล้วก็จะช่วยปกป้องคนได้มากขึ้นด้วย’

นั่นเป็นคำพูดที่ดึงดูดทุกคนได้ และสำหรับเดเซียร์ยิ่งดึงดูดมากขึ้นไปอีก

ชาติก่อนเพราะเป็นสามัญชนเขาจึงถูกคัดให้ไปอยู่เบต้าคลาส จนไม่ได้รับ

การศึกษาอย่างถูกต้องเหมาะสม

ตอนทำภารกิจพิชิตดวงกตเงา เขาเสียใจที่มีพลังไม่มากพอเพราะไม่ได้เรียนมามากกว่านั้น โกรธแค้นที่ไม่อาจปกป้องเพื่อนร่วมทางได้

เกลียดชีวิตของตัวเองที่เหมือนโดนสาปให้เกิดมาเป็นสามัญชน

‘แต่...’

เดเซียร์ลืมตาขึ้นแล้วพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นอย่างตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว

“ฝ่าบาท กระหม่อมรู้สึกซาบซึ้งกับข้อเสนอที่พระองค์ทรงมอบให้ แต่กระหม่อมขอปฏิเสธพะย่ะค่ะ”

กิลเขียนมองเดเซียร์นิ่งโดยไม่พูดอะไร

เขาไม่ได้ดูโกรธเคือง ทั้งสายตายังแจ่มใสแวววาวตั้งแต่ต้น

“อยากรู้เหตุผลนะ เพราะไม่คิดมากก่อนว่าเธอจะปฏิเสธ”

“กระหม่อมไม่ได้ไม่พอใจตำแหน่งดยุกนะพะย่ะค่ะ เพียงแต่กระหม่อมมีสิ่งที่ต้องการมากกว่านั้น จึงอยากจะขอร้องเรื่องนั้นกับฝ่าบาทแทนการรับบรรดาศักดิ์พะย่ะค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่เธอต้องการคืออะไรล่ะ”

เดเซียร์สูดลมหายใจเข้าลึกก่อนจะเอ่ย

“กระหม่อมต้องการร้องขอให้ฝ่าบาททรงช่วยสร้างโรงเรียนให้พะย่ะค่ะ”

“...นั่นเป็นสิ่งที่เธอต้องการจนถึงกับต้องบอกปิดตำแหน่งดยุกเลยหรือ”

กิลเขียนทำสีหน้าไม่เข้าใจ

ดยุกแห่งอาณาจักรเฮเบรียนเป็นตำแหน่งที่มีอำนาจเทียบเท่ากษัตริย์ประเทศหนึ่งได้ แล้วเหตุผลที่บอกปิดก็เพียงเพื่อจะขอให้ก่อตั้งโรงเรียนให้ ขนาดเรื่องล้อเล่นยังไม่มีเรื่องแบบนี้เลย

ทว่าสีหน้าเดเซียร์จริงจัง

กิลเขียนตระหนักได้ว่านั่นเป็นสิ่งที่เด็กหนุ่มต้องการจริง ๆ เขาถามต่อ

“ทำไมถึงต้องการอย่างนั้น”

เดเซียร์นั่งตัวตรงแล้วตอบคำถามเขา

“เพื่อทำความบังเอิญให้เป็นความแน่นอนพะยะค่ะ”

“ความบังเอิญเป็นความแน่นอน...?”

ไม่ใช่เหตุผลที่ฟังแล้วจะเข้าใจได้ในทันที

เดเซียร์พูดต่อ

“การที่กระหม่อมมาถึงตรงนี้ได้เป็นเพราะความโชคดีล้วน ๆ พะยะค่ะ ในอดีต เดเซียร์ อาร์มมอ เป็นเด็กกำพร้าที่มีชาติกำเนิดเป็นสามัญชนคนธรรมดา ไม่รู้ว่าเวทมนตร์คืออะไร เพราะอย่างนั้นจึงมีโชคชะตาให้ใช้ชีวิตอยู่แบบไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรไปจนตาย หากไม่ได้บังเอิญพบกับศาสตราจารย์บริดเจ็ตพะยะค่ะ”

เหล่าสามัญชนของอาณาจักรเฮเบรียนส่วนใหญ่ไม่รู้ตัวว่ามีมานาหรือไม่ เพราะไม่มีใครบอกพวกเขาว่ามีหรือเปล่า

นั่นเป็นชีวิตโดยทั่วไปที่สามัญชนของอาณาจักรเฮเบรียนต้องเผชิญ

“แต่สามัญชนจำนวนมากไม่ได้มีโชคดีลอยเข้าหาอย่างกระหม่อมพะยะค่ะ พวกเขาเกิดมาแล้วตายไปโดยไม่รู้ตัวซ้ำว่าตัวเองมีพรสวรรค์หรือไม่ หรือต่อให้รู้ว่าตัวเองมี แต่ก็ไม่อาจรู้วิธีทำให้พรสวรรค์ของตัวเองแบ่งบานไปตลอดชีวิต”

ก่อนจะย้อนเวลากลับมา โรงเรียนที่เดเซียร์ไม่ได้แทรกแซงเคยเป็นอย่างนั้น

เดเซียร์เป็นนักเวทได้ ทว่าเพราะเป็นสามัญชนก็เลยถูกแบ่งแยกก็ดกัน โรงเรียนเฮเบรียนที่เขาอุตส่าห์สอบเข้าได้อย่างยากลำบากเป็นสถาบันการศึกษาที่ไม่มีประโยชน์ ไม่ได้ช่วยอะไรสามัญชนทั้งนั้น

การขาดแคลนการศึกษาอันเหมาะสมทำให้พรสวรรค์ซึ่งควรจะเปล่งประกายกลายเป็นสนิม เช่นพรมและโรแมนติกาในชาติก่อน และไม่ใช่แค่พวกเขาเท่านั้น คนจำนวนมากต้องเผชิญกับความตายที่มาถึงเร็วเกินควรก็เพราะเหตุผลนั้น

“ถ้าเป็นตอนนี้ก็ตอบได้แล้ว”

คำถามที่ราฟาเอลเคยถามเขาในชาติก่อน และคำถามที่โรแมนติกาถาม

ในวันนี้

“ขยายโอกาสทางการศึกษาให้สามัญชนเรียนรู้ได้อย่างเสรี กระหม่อมอยากทำให้การมีตัวตนของเดเซียร์ อาร์มอง ไม่ใช่เพราะความบังเอิญ แต่เป็นสิ่งที่แน่นอนพะยะค่ะ”

ระหว่างต่อสู้ฝ่าฟันอยู่ในวงกตเงา เดเซียร์ได้รู้ความจริงว่าในหมู่สามัญชนเองก็มีบุคคลมีความสามารถเยี่ยมยอดมากมาย อย่างเช่นคนแบบโรแมนติกา และพรัม

“ต้องการให้ก่อตั้งโรงเรียนเฮเบรียนสาขาสองเทรอ”

“แค่นั้นยังไม่พอพะยะค่ะ ต้องการให้ชาวอาณาจักรเฮเบรียนทุกคนได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียม ไม่ใช่เฉพาะคนกลุ่มน้อยที่ได้รับคัดเลือกพะยะค่ะ”

คำขอที่เดเซียร์เอ่ยปากเป็นครั้งแรก

การขอให้ก่อตั้งโรงเรียน ไม่ได้หมายถึงสถาบันการศึกษาเพียงแห่งเดียว ความหมายของคำขอนั้นคือ...

“ความปรารถนาอย่างแรงกล้าของกระหม่อมคือการที่ชาวอาณาจักรเฮเบรียนทั้งหมดได้รับการศึกษาขั้นต่ำ หรือเข้าสู่ระบบการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันพะยะค่ะ”

เดเซียร์พูดจบแล้วก็กลืนน้ำลายแห้ง ๆ อย่างห้วนใจ

กิลเขียนตั้งใจฟังโดยไม่พูดอะไรสักคำ ไม่อาจอ่านความคิดจากสีหน้าเขาได้เลย

ดูจากการไม่ตอบในทันที เดเซียร์เดาว่าอีกฝ่ายคงกำลังพิจารณาข้อเสนอของตนอย่างจริงจังอยู่

เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ตามที่เดเซียร์พูด การขยายโอกาสทางการศึกษาจะนำไปสู่การเพิ่มบุคลากรผู้มีความสามารถสูง

หว่ากรนำทุกคนเข้าสู่ระบบการศึกษาอย่างเท่าเทียมที่เดเซียร์เรียกร้องนั้นคือการขอให้ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นทั่วอาณาจักรเฮเบรียน

แค่บำรุงรักษาโรงเรียนเฮเบรียนแห่งเดียวก็ใช้งบประมาณของประเทศมหาศาลแล้ว แน่แน่นอนว่าหากมีโรงเรียนที่ต้องบริหารเป็นหลักหลายร้อยหลายพัน

คำใช้จ่ายย่อมเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

ถึงแม้ไม่ใช่เรื่องเป็นไปได้ ทว่าก็ต้องแบกรับความเสี่ยงสูงมาก

‘แต่ถ้าทำอย่างนั้นแล้วได้คนอย่างเขาเพิ่มขึ้นอีกคน นั่นก็ไม่น่าเป็นปัญหา...’

เดเซียร์ อาร์มอง

คุณค่าของเขาไม่อาจตีเป็นเงินได้ เพราะอย่างนั้นกิลเซียนจึงเสนอตำแหน่ง ดยุกให้เพื่อเก็บเขาไว้ข้างกาย

เดเซียร์เองก็ใช้ตัวเองเป็นข้อเสนอให้กิลเซียนลงทุนเช่นกัน

“อย่างหนึ่ง”

หลังจากนั่งเงยบครุ่นคิดอยู่นาน กิลเซียนก็ขยับปากเอ่ย

“หากเธอยอมรับข้อเสนอข้อหนึ่ง เราจะตอบรับคำขอของเธอ”

“ข้อเสนออะไรหรือพะยะค่ะ”

“เธอต้องเป็นคนจัดการดูแลเรื่องนี้ทั้งหมด”

เมื่อเดเซียร์ทำสีหน้าราวกับไม่เข้าใจสักนิด กิลเซียนก็คลี่ยิ้มบางๆ

“คนที่จะทำให้ความคิดของเธอเป็นจริงได้อย่างสมบูรณ์ที่สุดคือตัวเธอเท่านั้น อยากรู้อย่างไร เพื่อให้อุดมการณ์ของตัวเองเป็นจริง จงพยายามจนกว่าจะหมดลมหายใจ”

เมื่อนั้นเดเซียร์จึงรู้ทันความตั้งใจของกิลเซียน

‘อย่างนั้นหรือ’

กิลเซียนตั้งใจมอบตำแหน่งดยุกแก่เดเซียร์เพื่อผูกเขาไว้กับอาณาจักร เฮเบรียน

แต่ในเมื่อเดเซียร์ปฏิเสธ คราวนี้เขาจึงใช้ข้อเสนอจริงเดเซียร์ไว้ในอาณาจักร แทน

‘กว่าระบบจะดำเนินไปได้อย่างเรียบร้อยคงใช้เวลาไม่น้อย อย่างต่ำก็ต้อง อยู่ที่อาณาจักรเฮเบรียนไปอีกหลายสิบปี’

สุดท้ายกิลเซียนก็บรรลุสิ่งที่ประสงค์ ไม่ว่าจะป็นกรณีไหน

‘นี่กลับเป็นเรื่องดีสำหรับฉันด้วย’

เดเซียร์เองก็ไม่เคยมีความคิดจะออกจากอาณาจักรเฮเบรียนไปไหน

หากสร้างระบบตามที่ตัวเองคิดได้ ผลลัพธ์จะเหนือกว่าที่หวังไว้เสียอีก

“กระหม่อมจะทำสุดความสามารถพะยะค่ะ ฝ่าบาท”

การสนทนาจบด้วยเรื่องนั้น

ทั้งสองคนได้สิ่งที่ตัวเองต้องการ

เดเซียร์ทำให้อุดมการณ์ซึ่งวาดฝันไว้เป็นจริง กิลเซียนรั้งจอมเวทอันดับหนึ่งของทวีปไว้ในอาณาจักรเฮเบรียนได้

เขาลุกขึ้นก้มศีรษะทำความเคารพกิลเซียน และขณะหมุนตัวจะผลไป...

“เดเซียร์”

ได้ยินเสียงกิลเซียนดังขึ้น เป็นน้ำเสียงอ่อนโยนกว่าคราวไหน ๆ

“ฝากดูแลอาเช็สต์ด้วยนะ”

เบื้องหน้าสายตาเดเซียร์ ผมสีบลอนด์ปลิวไสวอยู่ตรงนั้น

“เดเซียร์”

เสียงเรียกนุ่มนวลดังขึ้น

เดเซียร์ไล่สายตาตามองผมบลอนด์สลวย นัยน์ตาสีทองเปี่ยมความมั่นใจ และนิ้วมือเรียวยาวที่ขยับเข้ามาใกล้

“...อาเช็สต์”

ริมฝีปากเขาหยักโค้งเป็นรอยยิ้มกว้าง

น่าขำ

ทั้งที่อยู่ห่างกันแค่ไม่กี่วัน แต่ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกราวกับนานแสนนาน

“ต่อไปก็...”

อาเช็สต์จับมือเดเซียร์เบา ๆ ลัมพัสนั้นนุ่มนวล แผ่ไออุ่นส่งผ่านมา

อาเช็สต์ยิ้มแล้วพูด

“ต่อไปก็ฝากดูแลด้วยนะ เดเซียร์”

เดเซียร์เข้าใจคำพูดของกิลเซียนในตอนนั้นและสถานการณ์ทั้งหมดในตอนนั้นแล้ว

ถ้าอย่างนั้นก็เท่ากับคำที่เขาต้องพูดถูกกำหนดไว้แล้ว